

Велика пилова буря насувалася на межові гори, наче якась жива істота. Брунатна і люта, вона височіла в небі, коли котилася на столичне місто Баннрію із заходу. На високих пісковикових баштах центрального палацу напиналися і тріпотіли під поривами вітру жовті й червоні прапори.

Люди під захистом міських мурів поспіхом снували вулицями. Торгівці спеціями накривали кошики з корою цинамону, бугруватим корінням куркуми та сушеними перцями, а тоді затягали їх у свої крамниці. Корчмарі згортали полотняні навіси та прив'язували їх. Крамарі тягли столи з їжею в укриття. Матері гукали своїх дітей, і гупання віконниць, які квапливо зачинялися, котилося луною по вулицях нижнього міста.

Адан Старфолл, молодий король Судерри, стояв самотою на площадці башти замку Баннрії, спостерігаючи за тим, як його величне місто готується до бурі.

— Страшна буде буря, — прошепотів він собі. — Дуже страшна.

Укріплений замок було зведено на вершині пагорба всередині обнесеного мурами величного міста, і неспокійні вітри кружляли й завивали навколо найвищої башти.

Тихими спокійними ночами він любив дивитися на зорі з оглядового майданчика, проте зараз бачив лише щільний морок у небі. Хмари сунули, каламутячись, як дим, зрушені якимось титанічним неспокоєм у пустелі з далекого заходу. Перед лицем такого могутнього шторму його влада короля важила мало. Він здогадувався, що на повну силу буря вдарить не більш як за дві години.

Адан змахнув пасма рудувато-каштанового волосся з високого чола, але вітер знову їх скуйовдив. Іржаво-коричнева гостра борідка робила його вродливе обличчя й заокруглене підборіддя ще привабливішими. Його блакитні очі, що випромінювали співчуття та допитливість, виглядали молодими як на очі короля.

Адан правив усього три роки, а от Баннрія була заснована близько двох тисяч років тому, і столиця витримувала натиск уже багатьох бур. Піддані знали, як знаходити укриття й вичікувати, а потім виходити зі сховків із мітлами та щітками, аби прибрати доріжки та зовнішні сходи, витрясти святкові прапори, якими славилось давнє місто.

Проте він не хотів би покидати свій народ у скруті. Зійшовши на трон Судерри, одного з трьох королівств Співдружності, Адан пообіцяв бути зовсім інакшим королем. Споглядаючи лабіринт вулиць унизу, він намагався вгадати спосіб допомогти своїм підданам. Він хотів показати їм, що не був королем з черствим серцем, байдужим до своїх підданих, чи корумпованим регентом, до яких звикли мешканці Судерри.

За його спиною несподівано відчинилися двері, що вели до покоїв замку, і його дружина Пенда вийшла на оглядовий майданчик. Вона була стрункою брюнеткою з великими карими очима, навіть темнішими за її густе волосся. Обличчя у формі серця і впевнені рухи були типовими для представників диких племен Утауків, кочових кланів торговців, що селилися по всій території Співдружності.

— Я відчула бурю навіть у замку, Старфолле. — Вона зробила крок уперед, щоб поглянути на далеку хмару пилюки, яка насувалася на них. За звичкою провела коло докрузь серця. — *Кра*, яка сильна буря! — Зелений птах-рептилія на її плечі залопотів крилами, вчепившись у шкіряну захисну накладку, щоб зберегти рівновагу.

Пенда, якій виповнився двадцять один рік, була на два роки молодшою за свого чоловіка, але вона більше бачила світ, кочуючи з караванами Утауків. Адану подобалося думати, що він приручив свою екзотичну дружину, але, радше, це вона приручила його. Він із цим погодився. Вона не була улесливою принцесою і ніколи не стане — та й він такою її бачити не бажав. Вони були одружені вже два роки, але Адан досі почувався закоханим, як уперше. І Пенда обожнювала його, цього він був певен.

Пустотливий улюбленець Пенди, ска, був розміром із сокола, зі смарагдово-зеленими лусочками на тілі, блідо-зеленим оперенням і гранованими очима, як у метелика. Тонкий комір, інкрустований діамантом посередині, обвивав його лускату шию. Лише Утауки могли утримувати та доглядати

цих летючих створінь, а деякі власники, як Пенда, встановлювали щирий сердечний зв'язок зі своїми улюбленцями, поділяючи відчуття одне одного. Ска згорда нахилив голову з боку в бік, наче очікуючи, що Адан якось зарадить із бурею.

— Тихенько, Ксар. — Пенда погладила вузьку морду створіння, потім повернулася до Адана. — Я пережила багато пилових буревіїв, коли вони роздирали наші намети в горах, але це не звичайна буря. Я не відчуваю її як природну. — Вона застигла, відганяючи мимовільне тремтіння.

Жовтий прапор над ними затріпотів і напнувся на жердині. Коли Адан вдихав, пилюка пахла гіркотою, з химерним натяком на запах багаття.

— Це буря. Що ж іще це може бути?

Пенда заплющила очі, наче могла побачити бурю краще, коли на неї не дивилася. Ксар закрутився на її плечі, відчуваючи для неї світ.

— Її створили глибоко в Печі. Це може бути... передвісником. — Очі Пенди розплющилися, і вона знову поглянула на гори. Птах видав форкаючий звук, схожий на гарчання, а тоді сховав морду в густому оперенні. — Ска чутливі до таких речей.

— Як і ти, — Адан стиснув її плече, і Пенда підійшла ближче, прихилившись до нього. Він довіряв відчуттям своєї дружини, знав, що Утауки мали особливу спорідненість із крихітними дециціями магії, що залишилася в землі. — Місто вже готується, але подивімося, що можна зробити за той час, який у нас ще залишився. Я покличу вартових Стяга, і ми зможемо об'їздити околиці одну за одною, пропонуючи допомогу.

Коли вони повернулися, щоб іти, огрядний чоловік із акуратною темною бородою увірвався крізь двері на майданчик.

— Що ти досі тут робиш, серденько моє? Кра, мерщій усередину! — Гейл Орр, батько Пенди, став жестикулювати давно загоєним обрубком лівої руки. Він носив сорочку з кармазинового та чорного шовку, вільну шкіряну куртку без рукавів, підперезану на животі, і мішкуваті штани. Один із його передніх зубів був золотим, інші — яскраво-білими. — Коли ми жили в наметах каравану, такі хмари пилюки наводили жах на наші серця.

— Тоді радійте, батьку Орр, що ви покинули кочове життя й переїхали до нас у замок, — мовив Адан. — За цими стінами ми у безпеці, але я хочу вийти на коротке патрулювання, перш ніж буря вдарить по місту.

— Ти нічим не зарадиш, — чмихнув Гейл. — Залишайся тут і захищай мою доньку.

Пенда взяла короля за руку.

— Власне, я поїду зі своїм Старфоллом. Рушаймо.

Старого роздратували ці слова, проте Адан промовив примирливим тоном:

— Ви її не переконаєте, знаєте ж.

Буркочучи, Гейл окреслив швидко коло навколо свого серця і прошепотів:

— Початок є кінцем є початком.

Він прослідував за ними назад у замок і замкнув на засув дерев'яні двері.

Адан мовив:

— Пенда і я поїдемо назовні разом із вартовими Стяга. Мій народ повинен знати, що я дбаю про нього. — Його батько, конаг усієї Співдружності, король серед королів, готував його до цього все його життя. — Вони досі вважають мене тут новим.

Гейл рушив перед ними кам'яними сходами вниз.

— Якщо ти збираєшся назовні, то я ліпше попрацюю всередині. Звичайно, замок не здує як намет, але в стінах повно тріщин і щілин, які може знайти буря. Містяни не завжди знають найкращий спосіб зробити будівлю надійною.

Ксар продовжував утримувати рівновагу на плечі Пенди, поки вони спускалися в донжон, де прислуга укріплювала зовнішні віконниці, а потім накривала внутрішні ґратчасті скляні вікна. Вони запихали ганчірки в тріщини, а тоді притуляли вуха до стін, аби почути, чи не задуває вітер ще десь.

Одинадцятирічний зброєносець Адана, відчайдух на ім'я Гом, поспішив до нього, його кучеряве темне волосся було скуйовджене, туніка скособочена.

— Володарю, чим я можу допомогти? Принести вам капці? Чаю до бурі? Чи...?

Адан підняв руку.

— Буря ще не тут, Гоме, і в нас ще є робота надворі. Ти матимеш, що робити, не сумнівайся.

Як молодший син одного з позбавлених влади регентів, Гом Сантіс працював удвічі більше, аби довести свою надійність. Зброєносець повсюди слідував за Аданом щодня, намагаючись завбачити потреби свого володаря і, здавалося, забуваючи, що король іноді потребує приватності. Він постійно робив записи про улюблену їжу Адана, його улюблений колір та одяг. Зважаючи на старанність хлопця, Адан думав, що одного дня він зможе придатися для якоїсь посади в міністерстві торгівлі або податків.

Гейл Опп поклав велику руку на плече Гома.

— Ходімо, хлопче, допоможеш мені переконатися, що ці люди знають, як підготувати замок до бурі.

Залишивши свого ска на його стійці в головній їдальні, Пенда супроводила Адана до стаєнь, де їхні коні вже були осідлані, а вартові Стяга були готові вирушати. Худорлявий молодий солдат п'ятнадцяти років підвів двох гнідих кобил до короля та королеви. Молодий вартовий, у якому Адан упізнав Сінана, брата Гома, мав таке ж неслухняне темне волосся під шоломом зі шкіри та сталі.

— Ми підготували їх для вас, Володарю. Ми отримали звістку про ваш намір і не хотіли марнувати час.

Молодий вартовий допоміг королю сісти в сідло, а Пенда з граційністю танцівниці застрибнула на свою кобилу. Їхні коні очолювали процесію з дванадцяти вартових Стяга. Коли вони виїжджали зі стаєнь, Сінан стурбовано глянув на небо.

— Часу в нас небагато, Володарю. Вулиці вже напівпорожні, і хочеться бути за щільно замкненими дверима ще до того, як буря вдарить по місту.

Стиснувши коліна, Пенда змусила свою кобилу перейти на рись, а за нею рушили і всі інші. Копита коней цокотіли по вимощених бруківкою вулицях, що по спіралі збігали вниз від високого замку. Проїжджаючи повз головну арку, Адан поглянув на статую давнього короля Лютих, символічно повалену та залишену лежати на землі за межами замку. Раса Творців виглядала подібно до людей, але вони були більш гордовитими, з великими мигдалевидними очима, загостреними підборіддями, високими чолами, широкими грудьми. Цю статую привезли як трофей з одного зі зруйнованих міст Лютих, на які й досі можна було натрапити в цих землях, попри те, що минуло вже багато століть.

Баннрія була першим містом, зведеним людьми, які вижили після спустошливих воєн Лютих дві тисячі років тому. Люди підняли прапори нескорення на знак проголошення незалежності від раси Творців, а Люті давно зникли, ставши тепер радше легендами. Люди старанно відновлювали спустошені землі після нищівного магічного протистояння. Вони звели домівки та міста, але вже не як раби стародавньої раси, а як вільні люди.

Хоча роль короля й досі була для Адана новою, він відчував тягар історії, сліди якої бачив повсюди навколо себе.

На верхніх поверхах будівель із цегли й деревини мешканці замикали віконниці на засуви. Жінка у фартуху прибивала ляду до наполовину наповненої дощової бочки, аби вберегти воду від пилу. Двоє хлопців підтягнули

візок до стіни свого будинку і перевернули його догори дном, щоб не здуло. Вони, схоже, були готові спокійно зустріти навіть велику бурю.

Адан та його супровід запропонували допомогу тим, хто цього потребував. Вони спішилися, аби допомогти власникам крамниць перетягти бочки, мішки з зерном або згорнуті килими. Оптимістично налаштовані гончарі вигукували про зниження цін, навіть попри те, що вулиці стрімко порожніли; один навіть спробував торгуватися з королем Аданом.

Їдучи верхи на гнідїй кобилі, Пенда різко переводила погляд від однієї будівлі до іншої, ніби намагаючись відчутти, які з них будуть найбільш вразливими. Вона помітила родину Утауків, п'ятьох мандрівників із маленького каравану. Вони згорнули намети і разом зі своїми кіньми намагалися знайти прихисток на вузькій вулиці. Адан зупинив коня і звернувся до Утауків:

— Не можна залишатися тут, просто неба. У вас не має ліпшого місця, аби перечекати бурю?

Ватажок каравану, чоловік зі сплутаним білим волоссям і пухнастою сивою бородою, низько пригнувся до свого коня.

— Тут краще, ніж серед пагорбів. Стіни достатньо захистять нас. — Він поглянув на Пенду й упізнав кармазиновий і чорний кольори її племені. — Ми лише вчора приїхали.

Пенда гукнула одного з вартових:

— Відведи їх до стайні в наступному кварталі, де можна зупинитися з тваринами. Там безпечніше, ніж на вулиці.

Перш ніж ватажок каравану встиг промовити бодай слово, Адан додав:

— Ми заплатимо власникові стайні, якщо він заперечуватиме.

Пальцем Пенда намалювала в повітрі коло, ватажок каравану зробив те саме у відповідь. Утауки зібрали свої торбини й пожитки, вдячні за такий жест, і поспішили за вартовим.

Сінан вказав на зловісне, ніби налите свинцем небо.

— Володарю, ми мусимо повертатися назад.

Пилюка кружляла в повітрі.

Адан глянув на вулицю, побачив, як останні кілька людей поспішають укритися в будинках, а останні віконниці зачиняються. Він кивнув.

— Наразі ми зробили все, що могли.

Пенда розвернула гніду кобилу і кинула швидкий погляд на свого чоловіка.

— Я обжену тебе, Старфолле! Вартові Стяга можуть і самі знайти шлях назад.

Вона понеслася галопом, і Адан помчав за нею вулицями до воріт замку.